

Maria Spaan-Wiebes is meer dan vijftig jaren het 'gezicht' van de Rotterdamse Dierenbescherming geweest. Zij was de niet te remmen motor achter de –ook wel eens met kritiek en weerstand overladen– grootste afdeling van de Nederlandse Dierenbescherming. De supporterskring van getrouwe bestuursleden en mensen in het veld wist zij, ook bij tegenslagen, door vastberadenheid en vasthoudendheid voorbeeldig in stand te houden.

(foto uit familiebezit)

onmogelijk haar niet terwille te zijn. Zo maakte ze van Rotterdam de grootste afdeling van de Nederlandse Dierenbescherming en van ons Rotterdammers echte dierenliefhebbers.

In de zeventiger jaren braken landelijk en plaatselijk moeilijke tijden aan. Het gebruik van de zogenoemde gasklokken om dieren in dierenasiels te laten inslapen en primitieve toestanden in sommige asiels riepen toeneemende kritiek en weerstand op, ook binnen de vereniging. Er werd op het boegbeeld, mevrouw Spaan, gemikt. Dat was onterecht want zij was juist de eerste om ruimte te geven aan een jonge garde met nieuwe plan-

nen en nieuwe normen, als het maar Rotterdammers waren die de handen lieten wapperen. Ze bleef zolang dat kon onverminderd betrokken en actief; ze zorgde ervoor dat de oude garde zich niet terugtrok en zo kwamen er alleen maar enthousiaste mensen bij. Mevrouw Spaan heeft de Rotterdamse Dierenbescherming sterk en bij de tijd achtergelaten en dat verdient grote erkentelijkheid, naast alle goede herinneringen.